

ВЛАСНИК ЗМАЈ-ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ. ГОДИНА ДРУГА. ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.
 ГЛАВНИ САРАДНИК А Б У К А З Е М. У Н О В О М Е С А Д У 20 Августа 1879. ИЗЛАЗАК И ЦЕНА ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

Песма једног сужника.
 (По Анаст. Грину).

Дајте ми бар књигу, да ми дух разгали!
 — Нису ми је дали.
 Хоће да ми душу жеђу, глађу море . . .
 — Добро, ја ћу дигнут' очи моје горе,
 И небо је књига, сам је бог напис'о,
 У њојзи ћу наћи многу дивну мис'о
 И утехе многе, вечите и свете
 — Ту ми књигу барем отети не смете!

И ја видим тамо просторе безкрајне,
 Ко уздахе чисте невиности сјајне;
 Ја видим слободу из одаје тесне,
 Видим небо, — али кроз шипке жељезне.

Ја видим облаке где их ветар лови,
 А у њима леже божји благослови;
 Не беж'те, облаци, спуштајте се амо,
 Ја вас видим лепо, — ал кроз гвожђе само!

Видим после ноћи како исток плави,
 Па се зарумени, па се закрвави, —
 Полумесец бледи од зоре је през'о,
 Све то сужник видим — али кроз жељезо.

Непогода стаде, — и ја видим дугу,
 — Ох како се дивно опружила к југу,
 То знамења мира видим преда мноме,
 — Ал кроз црне крсте на прозору моме.

Видим лист разартрт широкога неба,
 Из њега ми душа чита што јој треба;
 Не престајем гледат' у ту књигу ретку, —
 Ја је видим - али кроз црну решетку.

Ал зар и та слова, која небо пише,
 Зар и томе листу човек цензурише?!

Јер мени се чини: најбоље идеје
 Којима се душа промрзнута греје,
 Најлепше легенде и најдубљи смис'о,
 Најглавније чланке, најсветију мис'о,
 Најдивнија места на том листу дивном
 Да је неко руком и спр ек р ш т'о кивном, —
 Гледајућ' кроз прозор слободној висини
 Тако ми се чини. **З-Ј. Ј.**

Шмилово страданије.

Путујући на лађи седео сам на „фердеку“ и гледао како пролазе поред мене лепа предели, брда и долине, шумарци и стене, куће и колибе и чега ти ту нема навизано на два дугачка низа, десно и лево.

Вама је дуго време! — рече ми неки немирни старкеља, који је више пута крај мене седао па опет устајао, једанпут је и ватре од мене искао, а више пута је зевнуо па рекао: Ја, ја, so ist das! Видело се да му је било до разговора.

Вама је дуго време? понови он још једаред, мислећи да га први пут нисам чуо.

Мени се више чини као да је вама дуго време, па би се радовали да нађете кога који од исте болести болује, — одговорим му ја.

Ха ха ха! имате право. Нема друштва, нема разговора. Какво ми је то путовање! Ал кад сам оно пре месец дана путовао из Беча у Пешту, е то вам је био хеп, док сам год жив нећу заборавити.

Хец!?! — А да неће ту бити каква штофа за Стармалог? помислим ја у себи; а старцу одговорим: е да!

Па хоћете-ли да вам приповедем како је то било? Ако вам је по вољи; радо ћу слушати, само не иштите да ја вама што приповедам.

Старкеља запали нову цигару и ево вам његове приповетке:

Као што рекох, пре месец дана путовао сам из Беча у Пешту. На лађи је било пуно путника. Ту је био и Шмиле чивутин. Он је имао пред собом као неки дурбин, који је окренуо к светлости па је у њега гледао, — а то је био калеидоскоп. Заиста су дивни ти нови калеидоскопи, — не може човек да се нагледи оних разних арабеска које са сваки окретом све нов и нов вид добијају. Неко замоли Шмила да му допусти да и он завири, тако су двојица тројица завирили у калеидоскоп и сваки је ускликнуо: красно, прекрасно, дивно, — но, ово је што ванредно?

Сад цело друштво окрену своју пажњу на Шмилов калеидоскоп. Свако би хтео да и он види ту красоту. Али та лепа прилика заголица Шмилов спекулативни дух, и он рече;

Господо моја, ова ствар мене кошта новаца. Ако хоћете и ви да се забављате, треба и вас мало да кошта. Јер знате то је ваша пословица, да се ни Христов гроб не чува бадава. Зато ево ја ћу вам калеидоскоп уступити, али за сваки четврт сата нека плати —

Но па колко? викну уједно неколико гласова.

Нека плати сексер.

Добро, платићемо.

Шмиле се мало промисли. Мало ће бити сексер. Два сексера, господо моја!

Па два два, — дајте амо!

Знате шта господо, *Aller guten Dinge sind drei!*

Нека буде три сексера за четврт сата, — па ево вам тако, забављајте се.

Док је Шмиле тако лицитирао, скупила се око њега и нека госпоштина, која је донде у својим кабинама седела. То су били неки грофови и барони, а све млади и весели људи. Један барон заиђе, па својим друговима сваком нешто на уво шапну, — сваки му је одговорио смешећи се и главом машући.

Још је био калеидоскоп у Шмиловој руци, кад дође барон к њему и рече, ево ја дајем четир сексера за четврт сата. До Пеште имамо још три сата путовати, ево пет фор. унапред, а справа је до Пеште моја.

Шмиле је био блажен, што је тако олако заслужио петицу, јер ни цела справа није га више стајала.

Сад барон седе и узе калеидоскоп преда се. Завири у њега па кликну одушевљено: Сиперб, маџифик! Ово вреди не четир сексера, него дукат да се плати за свако четврт сата. Па се онда окрену својим аристократским друговима и стаде им густирати како је то нешто дивно. — Видим, рече барон, да би ви сви хтели да завирите, — али ево и ја хоћу да кшефтујем. Ко плати дукат за четврт сата неће се кајати. Ја јефтиније и не дам.

То је мало скупо! приметаше неки од аристократске госпode.

Ево дукат, рече један гроф, — дај да видим! — Баци дукат и стаде гледати узвикујући: А, а, а, то је дивота! Није ми жао дуката.

Чивутин је пребледио као крпа.

Сад паде и други дукат, и трећи, и четврти и пети.

Шмиле је све мицао брадом, брковима и обрва-

ма. Ти су дукати могли лепо доћи у његов џеп. Само да је имао памети.

Друштво непрестано гледало Шмила, како седи као на жеравици. То је био прави театор.

Сад онај гроф који је први гледао рече, да он хоће још једаред да гледа, зато ево даје два дуката, — други примети да он још није гледао, али кад је већ тако ево три дуката, само да он дође на ред.

Сад почеше падати дукати као киша; овај нуди шест, овај даје седам, онај пружа осам, — десет дуката. Дабогме, шта је то таквој богаштини дати 10 дуката за свој ђеф.

Ал како је кукавном Шмилу. Више пута је устајао, да нешто рекне ал му се грло стегло.

Публика се развеселила па се од свег срца смеје.

Кад је већ било око сто дуката на столу онда Шмиле прикупи сву снагу и приступи барону, — молећи га да га прими у компанију. Јер калеидоскоп је његов. Он неможе очима гледати своју грдну штету.

Наравна ствар да га је барон одбио. А Шмиле се у дешперату своме чешкао по глави, а по кад кад се грунуо и у прси; таку штету да он претрпи!

Кад смо већ били близу Пеште. Барон врати Шмилу његов калеидоскоп захваливши му у име целог друштва, што им је прилике дао да мало прекрате време; А својим друговима рече, да изволе сваки своје дукате узети натраг (Јер то је све договорно и било, да се грамжљиви Шмиле мало наједи а друштво да време прекрати).

Кажем вам, господине, што је то био „хеџ“, — никада га нећу заборавити. Нит ми је икад на лађи тако брзо време пролазило као што ми прођоше та три сата под Пештом. Заиста, то би вредно било да се штампа! — Заврши мој старекаља.

Па добро, помислим ја у себи, — ја ћу штампати, — а публика нека пресуди је-ли било вредно.

Ст.

Басна са села

И ништа више.

Ишпанова милостивна
Родила му сина,
Ишпан сваког пријатеља
Грли од милина.

То видела млада гуска
Па свом гуску рече:
Ала нам је госа весо,
Ето наше среће!

Сваког грли, сваког љуби,
Сушта је доброта, —
И нама ће које лето
Продужит' живота.

Гусак вели: Иди лудо,
Што ми се ту кривиш!
Хвали бога ако сутра
Бабиње преживиш.

Код оваке госпоштивне
 Нама ј' увек бедно;
 Њина радост или жалост
 За нас је све једно.

Било да се сахрањују
 Или да се множе,
 Све једно је, — јер се увек
 Тиче наше коже.

Миткереш.

Буцов и кесега.

(Из мог ђаковања.)

Мото: „Ко у школи љубав води,
 „Тај решетом воду вади“.

— Знамо већ шта ће бити, само кад је из ђачког живота, мора бити за цело што весело. — Тако ће помислити многи од вас, па доиста и погодили сте, биће нешто весело.

— Е па то је обично кад је о ђацима говор — казаћете даље, знамо већ шта ће бити. Али ту сте се преварили, јер ја могу поуздано рећи да ви ову приповетку још до сад нисте читали, по што је сада тек први пут штампана, а да ли ће се прештампавати то ни сам не знам.

Ко има очи нек чита, а ко има уши (а не зна да чита) нек слуша (кад други чита).

Мој јунак није као што су јунаци у обичним приповеткама, наиме да се бори са читавим 85 страна а 30 реди свега 2550 реди док се тек упозна са обожавањем предметом, након 68 страна а 30 реди свега 2040 реди да изјави своју врелу љубав, за тим да се бори са читавих сто и више страна препрека, сплетака и мрским супарником, па најзад са богатством девојачког оца, од свега тога овде није било тога ништа, препреке и сплетке није му нико правило, супарника се није имао бојати а што се тиче пекунијарних околности за њега се могло рећи, да и ако није био „зјело“ богат он је ипак често бивао богат па и онда кад је имао и само десет крајцара у џепу. Запита ће ко од куд је то могуће, а ја мислим да је доста кад вам кажем а можда сте се већ и сами сетили да је мој јунак био . . . . ђак.

Сад мислим да довољно познајете мога јунака када сте чули шта је, још ми остаје и да вам опишем какав је изгледао. Био је доста одрастао и ако се није могло поуздано рећи дали је од високих или ниских људи, његове праве ноге изгледале су као официрска сабља и могло се у опште рећи да је угледан дечко и ако га мајка природа није баш матерински обдарила. Лице му је . . . . е ту се морамо мало дуже задржати, пре свега нос му је наличио на орлов кљун или да се помодно изразим, имао је грчки нос; а он је то добро знао и за то је у друштву увек хвалио класично доба држећи, да се и његов нос отуд датира. Уста је имао доста мала над њима су га гарили црни брчићи и носио је малу бралицу а ла јарац, коју је сваке недеље перорезом дотеривао, општи изглед му је био правилно — буцмаст, с' тога су га сви који су га звали, звали достојним качества именом „буцов“.

Тај мој јунак-буцов како и какав би био јунак у приповетци, а да се не заљуби? па то је и било. Ево како.

Ја и мој јунак као што рекох били смо ђаци и становали смо заједно а нами преко пута становало је нешто, ево да се изразим речима свога јунака: „Анђелска природа — милина, насељене — небесни звуци — много сјајно — узвишено недомашно“ и т. д. и т. д. знам да неби никад погодили шта је то, а ја опет нећу да вам задајем загонетке, него укратко све се то односило на једно сувоњаво, високо, као кудеља црном косом, скоро никаквим обрвама, накривим устима, ужасно дугим носом богоодарено нами преко пута станујуће створење, нашу — комшинку, којој је поменути изглед прибавио име „кесега“, а неки ђаволи су још додавали да ју је бог био уватио на удицу, но да се она сретно отргла и да су јој само уста „вечнога воспоминанија ради“ онако мало зарезана остала.

Нас двоје ђаци, она наша комшинка прозор у прозор, па имали што природније да нити ми, нити она нисмо имали преча посла него да се једно у друго до ушију заљубимо.

Морам одмах признати да се ја у пркос овом природном закону нисам заљубио, то или је долазило отуд што нисам био љубитељ риба или још пре отуд, што сам на скоро морао приметити да мој брат буцов много више стоји на прозору но ја, а да и сестра кесега много се радије бави на прозору и око истог када је он тамо, него кад сам ја.

И „Двоје су се заволели млади.“

Сад ћете се надати да је брат буцов чинио какве кораке да се са љубљеним предметом састане. Ако сте се том надали, ту сте се онда преварили, а то би противречило оном што смо у почетку ове необично-обичне приповетке о њему рекли.

Он за дуго и дуго није ништа предузимао, сви љубавни састанци беху им наш и њезин прозор и ту су се они редовно састајали од 11 до 12 часова пре подне и од 4 до 6 после подне, а недељом и четвртом трајао је састанак читаво после подне јер онда је брат буцов био слободан од школе а сестра кесега од института.

Али то није могло навек тако остати, то није смело навек тако остати па — није ни остало. Мој јунак од кад је постао јунак често је размишљао о њиховој судбини односно улози, коју они у драми живота играју, односно која се њима игра; тако је било и данас, он је о томе мислио и предузимао је велике и одважне кораке, по нашој малој и узаној соби и сад — ово је врло важно — сад наједаред стаде и викну „Хеурека“ и то тако јако, да сам се од чуда трго, и кад га запита што кукуриче а он ми поврати:

„Зар и то још не знаш? да је исто тако и славни Архимед викнуо кад је нашао своје правило, хеурека значи: нашао сам“.

„Ако си што нашао, а оно да братски поделимо“ беше мој радостан одговор.

„Иди молим те, шта би могао наћи у овој нашој собици него што сам нашао то је ту“ и показа пре-

том у чело „нашао сам нешто-нешто врло важно, е! па ова идеја новаца вреди“ рече он весело.

„А ти је реци, па ма ти и ја помагао да добит делимо“ беше мој ђачки одговор.

„О tempoга!“ (то јек увек говорио кад је хтео нешто важно да каже) и онда настави „море синко бадава си провео толике године и дерао скамије, „бадава“ и сада су следовали све лепши комплименти које ћу ја из учтивости према вама и из поштовања према себи да прећутим, но толико вам могу казати, да при крају свих тих комплимената опет ми није своју идеју поверио.

Ја мало љутит на њега које неким послом одем од куће, а кад сам се на брзо вратио затечем мог јунака где седи за столом, на ком су лежале неке као шака велике артијице и опазим да он на њима црта читаву „световну ћириловску буквицу“.

„Море шта ти је то опет? да ниси и ти изнашао какав нов телеграф, хектограф, телефон или још шта новије, нашта ти та слова“ запитам га ја зачуђено.

„Оканиме се молим те, није ми до шале“ рече он намрштено и могао сам приметити да му није најмилије што сам га при послу затекао. Држећи се правила да нетреба ником сметати изађем из собе и одем на вратнице.

Погледам прозору да видим да ли је он тамо, јер сам спазио сестру кесегу где се око свога вије и нешто смеши, и где чуда! на прозору се беле артије а на њима црна слова светле, погледам боље и уверих се да је мој буцов доиста изнашао нешто што ни Едизон и сви други нису били у стању да изнађу он је оне хартијице са словима слагао у речи и на тај начин се могао са љубљеном кесегом разговарати. Из љубопитства потрудим се да прочитам и ево резултата „ја те љубим“ говорила су црна слова црвенокосеј кесеги. И она их је са свога прозора читала.

Ствар је постојала све више занимљива, с' тога се прикријем да видим шта ће се даље збити.

Али где чуда из ненада! — кесега нестала с' прозора. Већ сам мислио, да се није можда што и зашто расрдила и хтедох да одем буцову да га онако поштенски наједим. Кад ето ти и опет кесега „и она се јаду досетила“ те је и она имитовала славни проналазак г. буцова и за нас се отвори љубавна пријава и изјава. Шта су све сада једно другом говорили и одговарали мислим да већина знате, тога има у сваком роману по неколико страна, па зато нећу њихове речи ни навађати.

* * *

Није дуго време трајало а љубав се још више развила. Они су се од сада још више гледали и разговарали, они су шта виш', што сам чешће имао прилике да приметим и — плакали. Одкуд то? питаће неко. Кад сам ево већ до сад поверио мислим да није грех да вам и ову „тајну“ поверим. Они су плакали онда, кад би му она посредством његова проналазка јавила да јој отац говори да ће је удати, од чега у ствари није било ни мрвице истине и што је она само говорила да види његову сталност, и он би онда пла-

као да је увери о својој несрећи а она опет плакала од веће среће и радости.

Али љубав је несита — одважна — незадовољна ви то већ знате. Испрва су га гледали, то није било доста, они су хтели и да се састану, мој буцов је икако „Рендец-воус“ и она му је ту његову а у једно и њезину жељу након три дана премишљања и пренемагања одобрила. То је све било једног лепог јутра. Јутро је било као и сваке друго, била ноћ, па дошла зора, за овом јутро и онда дан. Целог овог јутра био је мој јунак необично расположен, а после ручка у хотелу „код бифтека“ који је он из мени тек доцније познатих узрока за нас обоје платио и још нешто руменике додао, приђе ми он“ поверљиво те ће ме запитати:

„Јели брате смем ли ти нешто поверити.

И ако сам скоро за извесно знао шта ће бити ипак сам се трудио свим силама да се покажем радознао и кажем му да ми може слободно све поверити и да ћу знати тајну чувати.

„Ја је љубим, љубим је изнад свега“ говорио је он узбуђено.

„Имаш право брате она и заслужује, она је...“

„Прави анђеол“ дода он и за тим ми повери ту велику тајну и заврши молбом, да му помогнем у његовом Дон-хуанском путошествовију, ка љубљеном му предмету, госпођици — кесеги.

Ја му обећам да оћу и он ме пун радости тако загрли да сам морао јакнути.

(Свршиће се.)

Две сестрице.

(По немачком.)

Ја познајем до две сестре,
Познајем их већ одавна, —
Те су сестре врло разне, —
Једна ј' Јуца, друга Стана.

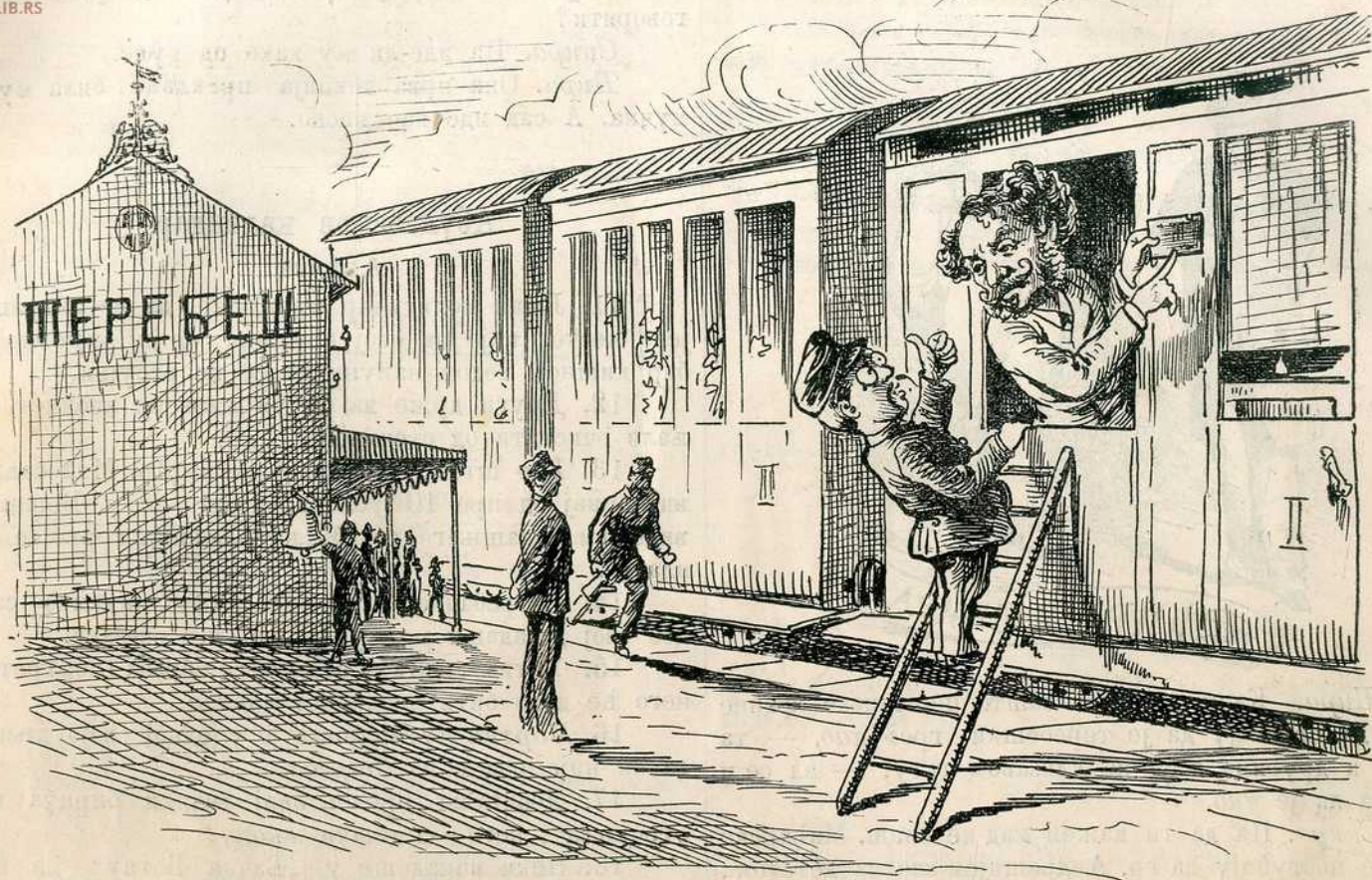
Јуца воли хуку буку, —
Стана ћути у вајату; —
Јуца косу кити стрелом, —
Стана носи крет на врату.

Јуца пуши цигарету
И свађа се својом тетком, —
Стана поји херувику,
Пости средом, пости петком.

Јуца пуца кад погледи, —
Станине су очи леђе;
Јуца иде на параду, —
Стана иде на јутрење.

Знате-л зашт' је Јуца оштра,
Стана кротка као овца?
— Јуца љуби официра,
— Стана воли богословца.

СТАРМАЛИ: Station Terebes! Aussteigen!

ПУТНИК: Teremtette! Та ја сам извадио карту до Новог Пазара!

СТАРМАЛИ: Ништа, ништа! Ово је најновији пазар у њега можете и без бан-
де и без компаније војника ушетати.

К о к и ц е

„Руске и пруске новине тако се јако свађају, да чи-
сто мене сврбе леђа.“ Рече оногад један дипломат, који
није ни Прус ни Рус.

Папина је жеља да се одсада филозофија предаје по
светом Томи. Многи на то пристају, али под тим условом
да се опет богословија предаје по Волтеру.

Тиса вели да у Араб-тапијској ствари не може суди-
ти српска комисија, јер се та ствар Срба ништа не тиче.
Е сад разумемо много којешта, кад смо дознали за Тиси-
но начело, да судије морају бити интересирати.

Добро је што се српски конгрес сазива баш о берби.
Јер ми смо до сада обично долазили на к и с е л о г р о ж ђ е.

Кад би мене питали, ја им не би саветовао, да нез-
вани иду у госте тамо, где у реци место воде тече Л и м.

Младенцима.

(Двосложна загонетка.)

Први слог је у Загребу
На српство је диго кебу;
Ал се кеба та омакла —
Себе самог јадан закла.

Други свуд је у кућама,
На услугу стоји нама;
Кадкад даје све што треба,
Кадкад баш ни коре леба.

А цело је у Сиону,
И Загребу-Вавилону;
Наш ће стојат док је века,
Вашег скоро пронаст чека!

Омладина.

Ђира. Кажу ти мени зашто пештанске новине неће да признају да је теребешки гроф *иао*, — та то се и другима деси на клизавом путу, — ал се и призна да је *иао*.

Спира. Па да ти кажем кад не знаш. Мађарске новине поступају са гр. Андрашијем као са дететом; — кад дете *иадне*, онда људи неће да га још већма растуже него му веле: *кочило дете*. — Па дете онда и само верује да није *иало*, него да је *скочило*.

Ђира. Ако је то заиста само црквено-школски сабор, — онда треба да буде што више свештеника и учитеља на њему.

Спира. Шта више, Ђиро брате, онда други који нису свештеници ни учитељи, и немају тамо никаква посла. То је логика, ако оћемо да будемо доследни.

Ђира. Јели, Спира, кад кум оде, одлазили онда и *прикумак*?

Спира. Да богме.

Ђира. А кад Тиса оде, оћели отићи онда и *притисак*?

Спира. То баш није тако извесно, — али би бар требало да буде тако.

Ђира. Тај нови министар Пражак мора да је страшно страхан.

Спира. А почему ти то судиш?

Ђира. Та ето, брате, чим он дође за министра, уставоверна странка тако побеже у Линц.

Ђира. Како ће будући заменик Андрашијев, др. Хајнер терати политику, кад не зна мађарски.

Спира. Не брини се, Ђиро. Ја држим да је он баш зато и позват што не зна мађарски.

Ђира. Јеси-ли чуо да Султан сад учи руски говорити?

Спира. Па иде-ли му како од руке.

Ђира. Она прва лекција преклане била му је мучна. А сад иде као масно.

Абуказемов календар.

Август.

11. Један политичар предлаже, да се андрашијево место, које на овој врућини стоји *упражњено*, бар кишном водом напуни да се не расуши.

12. Други држе да би *упражњени* кабинет ваљало очистити од стеница.

13. Као што „Грађанин“ јавља др. Милосављевић, онај од пре 10 година, дошао је у Вршац и видеви садашњег дра. Милосављевића горко се заплакао.

14. Загребачка „Странка рада“ штампа сада цео свој досадањи *рад* у 10 дебелих свезака.

15. У тим књигама неће бити образа (портрета), него ће дело бити онако *без образа*.

16. *Мартин* Лутер доказује у једној својој књизи, да он није родом из *Заграда*.

17. Добићемо пре и онај велики бирцуз код „тројства“, него — *салашку школу!*

18. Неки нападоше у „Бачка Ботну“ на поп Илију Округића — услед тога пише он нове „*грабанцијаше*“.

19. Новосадске девојке разбирају, да ли ће пред тим „великим бирцузом“, што ће се код тројства задати, играти недељом српско коло“?

20. Одговара нам се, да ту неће бити српског „Кола“, него мађарског „Таршашкера“.

Шта је конзвекенција?

Конзвекенција је, кад у најновијем „Српском архиву“ београдског друштва, свуда конзективно стоји „*excitus lethalis*“, уместо *exitus*. Аб

И з ј а в а.

И ми смо зато да господо учитељи, *сви колико их год има*, буду изабрани за посланике на народни сабор. А ми ћемо међу тим учити граматику колико држимо да је нужно *напила* самима.

† Пеџан Ракић.

† Обрад Чигрић.

† Јефта Коцкало.

† Голуб Дангубић.

† Совроније Трчкало.

† Гаја Лоптић варјатор.

† Младен Безкњигић.

† Остоја Магараџевић.

Ђаци, којима

не пуца срце

за школом.

Н е с н о с н о.

Један војник издисајући рекао је: „Ово неспосно умирање још ће ме под земљу да стрпа“.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Како се зачудио.

Један црнац дошав у наше крајеве и видећи први пут да пада снег, повикао је радосно :

„Гле! та овде памук пада!“

Вешт у извињавању.

Један младић који се огрешио против Франклина, мо-
рао га је молити за опроштај

„Оставите“ рекао му је филозоф „ко се са толико ве-
штине извињује, доказује, да се често извињавао“.

Паметан слуга.

„Јоване! ако г. Запиткиваловић дође, реци нисам код
куће.

Јован се почеше мало из'а увета па упита.

„А шта да рекнем, ако не дође?“

Паметна кћи.

„Јел' код куће тата?“

„Јесте“ шапне Јелчица „али ми је заповедио да ка-
жем — да није.“

Неизображена кћи.

У друштву се изустила двосмислена реч, мати се на
то окрене својој ћерци:

„А ти и не црвениш!“

„Ах! Ја нисам знала, слатка мати да треба црвенити.“
одговори ћерка.

Комплимент.

„Ако ова суша и врућина још дуго потраје сва ће
марва поскапати“ рекао је господар једног великог добра.

„Само нека вас Бог сачува“ одговори му срдачно се-
љанка.

Срећа без пасоша.

Један војник беше на стражи и имао је заповест да
иште од свакога пасош који хоће да прође.

„Имаш ли пасош?“ питао је једнога.

„Немам.“

„Но онда можеш проћи, јер да си га имао онда би
морао би ићи у варош да га прегледе.“

Мудро чељаде.

Давно је прошло једанајст сати кад је „хаускнехт“
лупао на врати господина солгабирова.

„Шта је!“ викао је пробужени господин.

„Извините — кад сам изнео ваше ципеле, заборавио
сам рећи — Лаку ноћ!“

Схватање моћи.

Једноме сељаку причаше о великој моћи што је вла-
далац има, а он да би боље схватио запитао:

„Има ли он и чопор оваца“.

Добро се досетио.

„Молим вас понесите ми кабаницу“ молио је путник
господина који је путовао на каруца.

„А како ћеш је натраг добити?“

„Е па ја ћу бити у њој“.

Превидео.

Једном војнику однело ђуле главу, а капетан који уз
њег стајаше повикне упрешћено: „Еј наопако, да то
није моја глава? !“

Грешник.

„Јеси ли ти грешник?“

„Јесам, на жалост ја сам велики грешник“.

„Од куд знаш?“

„Из десет заповести, нисам их испуњавао“.

Разуме се у музици.

„Како вам се допао јуче мој квартет?“

„Веома добро; чини ми се само да су га њих мало
певали“ одговори добро васпитана госпа.

Припомоћ.

Један војник изгубио у боју обе руке, једном прили-
ком хтеде му поклонити његов капетан један талир.

„Мислите ли ви господине, да сам ја пар рукавица
изгубио?“ запита га војник.

Лако је богатима.

Један братац се добро напио и случајно бубно у сред
брље не могавши се издићи.

„Крме једно, што лежиш тако пијан у сред улице?“
питао га је г. солгабиров.

„Господине! за то што немам батар који би ме од-
везо кући.“

„Стармали“ излази 10., 20 и последњег дана у сва-
ком месецу.

Годишња цена 4 ф. годишња 2 ф. на 3 месеца 1 фор.
За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу го-
дину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шиље на
адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду, а коме је наруч-
нице Дру Јовану Јовановићу Змају у Београд. Претплату пак
и огласе, ваља слати на штамарију А. Пајевића у Нови Сад
Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Најновије књиге

које се такођер могу добити у штампарији А. Пајевића у Н. Саду, јесу ове:

Јадници I, II, III и IV. свеска, свака по	70 н.
„ V, VI, и VII. „	50 н.
Деде-Султан историјска приповетка Јована Шера	12 н.
Народни људи од Дона Емилија Кастелара	12 н.
Термољама приповетка Михаила Чајковског	10 н.
Атаман приповетка Михаила Чајковског	10 н.
Један лист из физике социјалне	50 н.

Препродавцима дајемо 25% рабата за готов новац или поштанским поузећем (per Nachnahme) уз 35% рабат кад се иоле више наручи истих књига.

Претплатнике из Босне и других крајева

молимо нека плаћају писма кад претплату шаљу, јер за свако њихово неплаћено писмо морамо да платимо 33 новч., а колико нама онда остаје?

Навлада „Стармалог“.

ВЕЛИКА

КАТАВАСИЈА

Годерјациаа кз свѣк

церковное пѣніе воскресное, и њныа
разныа пѣсныа дхѡвныа, пѣвѣемыа
вѣсѣ годѣ.

Из свѣтѣхъ церковныхъ кнѣгъ
ученикъмѣ своимѣ,
ѣакоже и вѣсѣмъ церковнагѡ пѣніа лю-
бителемъ учреждамъ

Геѡргій Петровичъ,

Свѣщенникъ, радѡвѣй катихѣта и наставникъ при сер-
ско-православномъ педагогическомъ заведеніи во св. кр.
градѣ Гѡмборѣ.

ВЪ НОВОМЪ САДѢ 1879. годѡ

Изданіемъ и кз типографіи Я. Пѣвичъ.

Цена је кѣзѣ 1 фор., а ко на више поручи за
готов новац, добиће највѣћи књижарски рабат. На-
шим познатим растуривачима књига, дајемо радо уз
убичајени рабат у комисију ову књигу. Наручбине
ваља слати Штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ПЛОВИДБЕ

ПУТНИЧКИХ ПАРОВРОДА.

од 3. маја 1879 почињући до даље наредбе:

Из Новог Сада у Земун сваки дан у пола 5 сата
после подне, осим четвртка.

Из Новог Сада у Тител, средом и суботом у
пола 5 сахата по подне.

Из Новог Сада у Оршаву понедељником, сре-
дом и суботом у пола 5 сахата по дне.

Из Новог Сада у Пешту, сваки дан око пола 11
сата пре подне осим недеље.

У Новом Саду 3. маја 1879.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

продаје са свога стоваришта:

Буквар за српске основне школе	20 нов.
Упутство уз буквар за основне школе — — — — —	10 нов.
Зоологија за учитељске и више девојачке школе, израдио Владан Арсенијевић, професор учи- тељске школе у Карловцу, цена — — — — —	80 нов.
Велика катавасија — — — — —	1 фор.
Мала катавасија — — — — —	20 нов.
Одабране народне песме за учење на изуст у срп. основним школама — — — — —	10 нов.
Дисциплинарна правила за учитеље српских основних школа — — — — —	10 нов.
„Здравље и напредак наше деце“, за народ написао Др. Милаш Јовановић Батут — — — — —	60 нов.
О дифтеритичној вратобољи, за српске матере написао др. И. Огњановић — — — — —	20 нов.
Индустрија и њени чиниоци у Србији, написао Драгутин С. Милутиновић — — — — —	20 нов.
Русија и балканско питање — — — — —	40 „
Мала библиотека свеска I. — — — — —	10 „
„ „ „ II. — — — — —	10 „
„ „ „ III. „Новина“ I. — — — — —	60 „
„ „ „ IV. „Новина“ II. — — — — —	80 „
„Илустрована ратна Хроника“, седам свезака, 29 табака са 104 слике, у меком повезу — — — — —	3 фор.
Исто у лепим тврдим корицама — — — — —	4 фор.
Из природе, чланци за старо и младо — — — — —	20 „
Како ваља ђубрити — — — — —	20 новч.
Нове метарске мере — — — — —	10 „
Мала Лазарица, песме за народ књ. I. са сли- ком кнеза Николе — — — — —	10 „
Мала Лазарица, песме за народ књ. II. са ли- ликом кнеза Милана — — — — —	10 нов.
Поријекло Зимонића породице и поп-Богдан Зимонић, са верним ликом попа-Богдана — — — — —	20 „
Како се чува и негује здравље женскиња и мале деце од др. Љ. Радивојевића — — — — —	20 „
Наставни план за срп. нар. учитеље — — — — —	20 „
Увео листак, приповетка — — — — —	50 „
Српски ријечник за кованџије — — — — —	10 „
Херцеговачко робље од Чермака мање слике — — — — —	40 „
„ „ „ веће слике — — — — —	80 „

МАТРИКУЛАРНИХ ПРОТОКОЛА

(на прописаној хартији)

за рођене, венчане и умрле, као и изводе
из истих протокола. Списаније народно.
Душе списаније.

Све ове тискарије могу се добити како на
поједини табак, тако и на књиге, по жељи
укоричене и у лепим, тврдим корицама, а
по најјефтинију цену.